

РЕШЕНИЕ

№ 2601

гр. София, 21.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8599** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Е. Х., с адрес за кореспонденция: [населено място], жк „Н., [жилищен адрес] срещу резолюция без дата на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР (ДМОС), с която на оспорващия е отказано разрешение да ползва 139 дни платен годишен отпуск по подадено заявление рег. № О-624 от 30.06.2025 г.

В жалбата, от съда се иска оспореният акт да бъде отменен, като незаконосъобразен. Твърди се, че резолюцията е издадена в нарушение на административно-производствените правила, на материално-правни разпоредби и целта на закона.

Посочва, че поради дългосрочното му командироване в чужбина не е могъл да ползва полагащия му се платен годишен отпуск за последните три години, поради което на 30.06.2025 г. е подал заявление до Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР да му бъде разрешено ползването на 139 дни отпуск.

Инвокирани са доводи, че съгласно чл. 176, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), когато поради служебна необходимост държавният служител не е могъл да използва полагащия му се платен годишен отпуск, той има право да го ползва през следваща календарна година и работодателя е длъжен да осигури ползването му. В случая са субсидиарно приложими нормите на Кодекса на труд (КТ), съгласно препращащата разпоредба на чл. 190 от ЗМВР.

Посочва се, че в случая е неотносимо посоченото в оспорената резолюция правно основание, чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на Министерството на вътрешните работи за участие в мисии извън територията на Република Б., приети със заповед на министъра на вътрешните работи №

81213-678/13.04.2023 г. (наричани за краткост Правилата).

Жалбоподателят сочи, че Съдът на Европейския съюз (СЕС) в решението по дело C-350/06 Schultz-Hoff, приема, че при възпрепятстване по уважителни причини (включително служебна необходимост), правото на платен годишен отпуск се запазва и не се погасява по давност, като следва да се осигури реална възможност за неговото ползване.

За да постанови оспорения отказ от право на ползване на платен годишен отпуск, административният орган е следвало да изложи мотиви. Липсата на мотиви, които са задължителен елемент от съдържанието на всеки административен акт, според нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, на практика лишава акта от законовия му статут и представлява отменително основание за същия.

В жалбата се твърди, че Директорът на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая относно изпълнението на изискванията за ползването на предвидения в чл. 189 от ЗМВР отпуск, поради което е нарушил чл. 35 и чл. 36 от АПК. Мотиви за постановения отказ не се съдържат и в административната преписка, съпровождаща издаването на отказа. Постановеният отказ е и в противоречие с целта на закона. Прилагането на въведения правен ред трябва да е с оглед защита правата и на служителя, като му се осигури сигурност, стабилитет и гаранция, че спазвайки законовата процедура ще може да ползва полагащия му се отпуск.

Изпращайки административната преписка ответникът е изразил становище за неоснователност на жалбата.

Описани са местата и периодите, през които Б. Х. е бил командирован за участие в различни мисии извън Б.. Посочено, че след окончателното му завръщане в страната, на същия са били предложени длъжности в структури на МВР, на които той да бъде назначен в същият е отказал.

Предвид горното и поради възникнала служебна необходимост, за времето до преназначаването му на друга подходяща длъжност, в изпълнение чл. 37, ал. 2 от Правилата, със заповед № 3-167/31.03.2025 г. на директора на ДМОС - МВР, на главен инспектор Б. Х. са възложени за изпълнение допълнителни функционални задължения на държавен служител от ДМОС, съобразени с професионалния му опит, компетентност и заемана длъжност.

Вземайки предвид, че правото на ползване на платения годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗМВР не се погасява по давност, Директорът на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР е обосновал резолюцията си върху заявление с рег. № 0-624/30.06.2025 г. с преценката, че потенциалното отсъствие на главен инспектор Х. през периода от 14.07.2025 г. до 30.01.2026 г. би възпрепятствало изпълнението на задълженията на дирекцията по чл. 37, ал. 1 от Правилата.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Ж. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък. Развива допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. намира жалбата за неоснователна и допълнително развива подробни доводи в писмени бележки. Твърди, че в случая е безспорно установено, че Л. се е съгласил да заеме предложената му нова длъжност, с което е изпълнен фактическият състав на чл. 164, ал. 1 от ЗМВР. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по

оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената резолюция е съобщена на Б. Х. лично на 30.06.2025 г., видно от положения върху екземпляр от заявлението саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.08.2025 г. (вх. № 19826). Не е посочен реда и сроковете за оспорването на резолюцията, поради което съдът намира, че жалбата е подаден двумесечния преклузивен срок по чл. 140, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно, този акт подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че Б. Х. заема по силата на Заповед № 8121К-5048/11.12.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, длъжността „главен инспектор, началник“ на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР. В това си качество е бил командирован последователно и многократно (краткосрочно и дългосрочно) за участие в мисии извън територията на Република Б. и за изпълнение на длъжности, като национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации.

На 15.01.2025 г. е приключило последното му дългосрочно командироване като национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FRONTEX). Със Заповед № 3-167/31.03.2025 г. (л. 67) Директорът на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, „поради възникнала служебна необходимост“ възложил на Б. Х., в качеството му на началник на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ „допълнителни функционални задължения“, които са подробно индивидуализирани.

Със Заповед № 3-250/16.05.2025 г. на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, Б. Х. е командирован в Гранично полицейско управление – [населено място] при ГД „Гранична полиция“, за периода 19.05.2025 г. до 17.06.2025 г.

Със Заявление, рег. № О-624/30.06.2025 г. (л. 16), до Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск, в размер на общо 139 работни дни, конкретно диференцирани по години. С оспорената Резолюция без дата, ответникът е отказал на служителя ползването на заявения отпуск. Резолюцията е със следния текст: „отказвам на основание чл. 37, ал. 1 от Правилата, утвърдени със заповед № 8121з-678/13.04.2023 г.“.

Компетентността на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР произтича от разпоредбата на т. 4, б. „в“ от министерска Заповед № 8121з-315/23.03.2021 г., издадена на основание чл. 189, ал. 7 ЗМВР и регламентираща реда за ползване на отпуските по ал. 1. Заповед № 8121з-678/13.04.2023 г., посочена в резолюцията всъщност е заповедта, с която министърът е утвърдил „Правила за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република Б.“, а посоченото в резолюцията основание по чл. 37, ал. 1 е част от съдържанието, именно на тези правила, а не на заповедта, с която са утвърдени.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Настоящият съдебен състав намира, след обсъждане на събраните доказателства, че жалбата е основателна по следните съображения.

Оспорената резолюция, поставена върху Заявление, рег. № О-624/30.06.2025 г. е процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, тъй като не съответства на задължителните изисквания за форма, регламентирани с нормите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т.т. 1, 4, 7 АПК. Резолюцията не съдържа подробни и ясни мотиви, каквито по същество представляват защитните мотиви, изложени впоследствие от ответника в писмото, с което е изпратил жалбата и преписката на Съда (л. 3-7 от делото), както и в писмената защита. В тези два документа ответникът обосновава отказа си да разреши отпуск и с вече споменатата Заповед № 3-167/31.03.2025 г. (л. 67) за възлагане на Б. Х., на допълнителни функционални задължения, за която се каза да е издадена след процесната резолюция за отказ.

Ответникът, упражнявайки своята оперативна самостоятелност (см. чл. 169 АПК), при наличието на съображения да не разреши продължително отсъствие на служителя от изпълнението на служебните му задължения е следвало да постанови акт, който да съдържа всички реквизити, изброени в ал. 2 на чл. 59 АПК, вкл. мотиви (ал. 1 на чл. 59). Липсата на мотиви винаги е достатъчно основание (чл. 146, т. 2 АПК) за отмяна на административен акт. В оспорената резолюция ответникът не се позовава на каквито и да е обективно установени данни и писмени документи, които да бъдат приети като мотиви за изразената воля да откаже ползване на заявения платен годишен отпуск. Именно последващо изложените разяснения за причините за отказа представляват мотивите по същество, но Съдът не може да ги кредитира като мотиви, инкорпорирани в резолюцията, защото те са противопоставени на жалбоподателя едва след образуване на делото по жалбата му против тази резолюция. По същата причина Съдът не дължи обсъждане по същество на защитните твърдения на ответника, от гледна точка материална незаконосъобразност на отказа, обективиран в процесната резолюция, с която е отказано ползването на отпуск. Липсата на мотиви съществено нарушава процесуалното право на Б. Х. да се защити по време на административното производство, като изложи своите доводи за основанията и необходимостта да претендира ползване на отпуск в заявения размер. В тази връзка ответникът не установи и не доказа, след като е сезиран със Заявление, рег. № О-624/30.06.2025 г. да е провел административно производство, в хода на което да осигури участието на заявителя (чл. 34, ал. 1 АПК) и да изясни всестранно и обективно фактите и обстоятелствата от значение за случая (чл. 35 АПК).

В заключение, процесната резолюцията, поставена върху горния ляв ъгъл на Заявление, рег. № О-624/30.06.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск е издадена от компетентен административен орган, но представлява процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който подлежи на отмяна. Тъй като разрешаването или отказът да бъде разрешен платен годишен отпуск е в компетентността на ответника, административната преписка следва да му бъде върната със задължителните указания да издаде административен акт, съответстващ на изискванията за форма.

Настоящият съдебен състав не намира за основателен довода за отпаднал правен интерес, поради прекратяване на служебното правоотношение на служителя, защото няма данни уволнителната заповед да е влязла в сила и да породила окончателно правно действие.

Съдът следва да подчертае, че между същите страни е вече налице приключило съдебно производство, предмет на което е била резолюция за отказ на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, поставена на 18.03.2025 г. върху Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск. С решение № 26490 от 05.08.2025 г., постановено по административно дело № 3656/2025

г., оставено в сила с решение № 557 от 20.01.2026 г., по административно дело № 10637/2025 г. на ВАС, Пето отделение, Административен съд София-град е отменил тази резолюция и е върнал делото на административния орган с указания за постановяване на нов акт, отговарящ на условията за форма.

Отмяната на оспорения административен акт обуславя основателност (чл. 143, ал. 1 АПК) на заявеното от жалбоподателя искане за възстановяване на разноските за водене на делото (държавна такса от 10 лв.) и на искането на адвокат А. Н. Ж. за присъждане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. В съответствие с последната норма Съдът определя на адвоката възнаграждение, в размер на 750 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София - град, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба от Б. Е. Х. от [населено място] резолюция без дата на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР (ДМОС), с която на оспорвания е отказано разрешение да ползва 139 дни платен годишен отпуск по подадено заявление рег. № О-624 от 30.06.2025 г.

ОСЪЖДА Министерство на Вътрешните Работи да плати на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН] разноските за водене на делото, в размер на държавната такса от 10 лв. (десет лева) или 5,11 (пет евро и единадесет цента) евро.

ОСЪЖДА Министерство на Вътрешните Работи да заплати на адвокат А. Н. Ж., регистриран в Софийска адвокатска колегия, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет възнаграждение в размер на 750 лв. (седемстотин и петдесет лева) или 384 (триста осемдесет и четири) евро за оказаната безплатна правна помощ.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с прилагането на АПК.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република Б..